

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1038/2021
02.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Илда Адемовић адвокат из ..., против тужене Основне школе „Вук Караџић“ из Тутина, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради утврђења незаконитог престанка радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1217/20 од 05.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1217/20 од 05.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 86/19 од 22.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилци радни однос на радном месту наставника ... са 100% радног времена престао без правног основа и да су незаконити и без правног дејства решење директора тужене школе број ../2018 од 14.02.2018. године о престанку радног односа тужиле код тужене и закључак школског одбора тужене број ../2018 од 01.03.2018. године, којим је одбијен приговор тужиле на решење о престанку радног односа, те да се обавезе тужена да тужилцу врати на рад и призна јој сва права по основу рада почев од 19.02.2018. године. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1217/20 од 05.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П1 86/19 од 22.01.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), па је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Супротно наводима ревизије, другостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер је у поступку одлучивања о жалби тужиље изјављеној на првостепену пресуду правилно применио одредбе члана 386. и чланова 355. и 396. Закона о парничном поступку, испитујући првостепену пресуду у оном делу у коме се побија жалбом и оцењујући у образложењу пресуде битне жалбене наводе, па се у том делу ревизијом по оцени Врховног касационог суда не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде. Наводе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је мастер ... - VII степен стручне спреме. Уговором о раду број ../2016 од 21.03.2016. године засновала је радни однос код тужене на одређено време, до повратка раднице ББ са породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, са 100% радног времена, са почетком рада 21.03.2016. године. Претходно је, решењем в.д. директора тужене број ../2016 од 19.02.2016. године, ББ, наставнику ... одобрено одсуство са рада због трудноће и порођаја (породилско одсуство), као и одсуство са рада ради неге детета почев од 19.02.2016. године закључно са 18.02.2017. године, уз обавезу да се на посао јави 20.02.2017. године. Решењем о коришћењу годишњег одмора број ../2018 од 13.02.2018. године утврђено је право ББ на коришћење годишњег одмора у периоду од 19.02.2017. године до 26.03.2017. године, па је тужена са тужиљом дана 20.02.2017. године закључила уговор о раду број ../2017 којим је тужиља засновала радни однос на одређено време почев од 20.02.2017. године па до повратка ББ са годишњег одмора. Решењем Одељења за општу управу и друштвене делатности број ../2017 од 07.03.2017. године, запосленој ББ због психофизичке ометености детета одобрено је боловање у периоду од 19.02.2017. године до 18.02.2018. године, након чега је тужиља уговором о раду број ../2017 од 27.03.2017. године са туженом засновала радни однос на одређено време на пословима наставника ... са 100% радног времена почев од 20.02.2017. године до повратка ББ са боловања. Решењем директора тужене број ../2018 од 14.02.2018. године утврђено је да тужиљи престаје радни однос дана 19.02.2018. године, истеком рока на који је радни однос заснован. Боловање ББ је истекло 18.02.2018. године, али је наредног дана (19.02.2018. године) именована тражила да јој се одобри коришћење годишњег одмора који јој је одобрен решењем број .. од 19.02.2018. године, у трајању од 19.02.2018. године до 26.03.2018. године. Приговор тужиље на решење о престанку радног односа одбијен је закључком школског одбора тужене број ../2018 од 01.03.2018. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили захтев тужиље да се утврди да јој је радни однос на месту наставника ... престао без правног основа, да су незаконити и без правног дејства решење директора тужене број ../2018 од 14.02.2018. године о престанку радног односа тужиље код тужене и закључак школског одбора тужене број ../2018 од 01.03.2018. године којим је

одбијен приговор тужиље на решење о престанку радног односа, као и да се тужена обавезе да тужиљу врати на рад и призна јој сва права по основу рада почев од 19.02.2018. године.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају, постојао је основ за доношење побијаног решења из члана 175.тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017 - Одлука Уставног суда, 113/2017, 95/2018) када је тужиљи отказан уговор о раду на одређено време, јер је истекао рок на који је заснован. Последњим уговором о раду број ../2017 од 27.03.2017. године тужиља је засновала радни однос са туженом на одређено време, до повратка раднице ББ са боловања. Уговор о раду, закључен између тужиље и тужене, везан је за трајање одсуства запослене уместо које је привремено тужиља засновала радни однос. Истеком последњег дана боловања ББ 18.02.2018. године, наступио је услов који је закљученим уговором о раду био предвиђен као разлог престанка радног односа тужиље, због чега је правилан закључак нижестепених судова да је оспорено решење тужене законито донето, у складу са одредбом члана 175. став 1. Закона о раду, по којој радни однос престаје истеком рока за који је заснован, односно по самом закону.

Неосновано тужиља ревизијом указује на погрешну примену материјалног права и то одредаба члана 32. и 37. став 6. Закона о раду. Ово имајући у виду да је о захтеву тужиље да се утврди да је са туженом засновала радни однос на неодређено време одлучено правноснажном пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину ПП 155/18 од 27.03.2019. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је код тужене школе стекла статус радника на неодређено време, која је у том делу потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1333/19 од 14.05.2019. године. Осим тога, да би се засновао радни однос у смислу члана 32. став 2. Закона о раду, битно је да запослени ради без закљученог уговора о раду, што у конкретној ситуацији није случај, јер је тужиља последњим уговором о раду број ../2017 од 27.03.2017. године засновала радни однос са туженом на одређено време до повратка раднице ББ са боловања, па је тужиљи правилно престао радни однос, повратком запослене коју је мењала, услед протекла рока за који је заснован.

Како је тужиљи законито отказан уговор о раду, то нема правног основа ни за враћање тужиље на рад код тужене, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду и признање свих права из радног односа.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**